

El “procés” català i la salut

Joan Padrós
Montserrat Roca
Teresa Bellavista
Teresa Serra

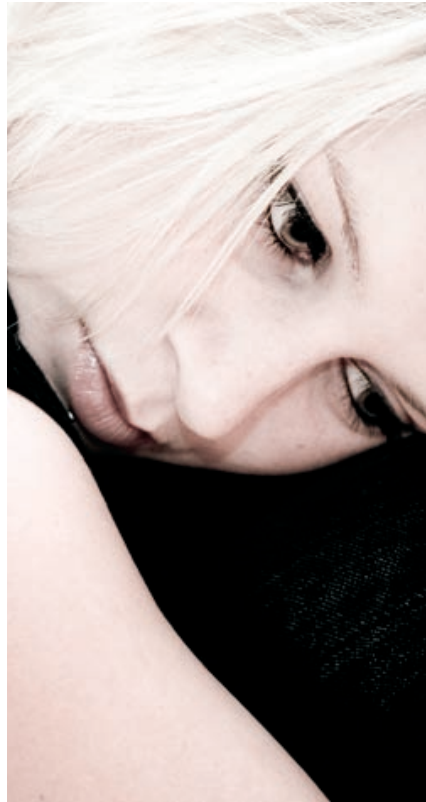
Professionals del sector de la salut,
en nom de Federalistes d'Esquerra

Ja fa uns anys, en els seus inicis, l'anomenat “procés” semblava crear una certa inquietud només entre aquelles persones que no participaven en absolut dels seus objectius i també en aquelles que tenien dubtes raonables sobre el seu camí i objectiu final. En les inevitables discussions amb la família o amb els amics, comentarís com que tot plegat podria esquinçar la societat catalana i comprometre en major o menor mesura les relacions interpersonals provocaven sorpresa en les persones convençudes de les bondats del procés independentista. Rarament es constatava des del bloc independentista aquesta possibilitat. Es titllava els anomenats “unionistes” –terme que engloba una enorme heterogeneïtat ciutadana– de porucs, quan no d'interessats, en posar pals a les rodes al desig d'una suposada majoria del poble català que omplia els carrers de gom a gom, quan eren convocats, amb una expressió popular que astorava pel seu gran nombre i pel seu civisme.

Amb el pas del temps, a mesura que la possibilitat de la ruptura amb l'Estat espanyol s'anava accelerant i que aquesta ruptura podria tenir conseqüències sobre Catalunya i la seva gent, s'anava evidenciant una progressiva inquietud, ara sí, en la major part de la ciutadania, afectant diversos aspectes de la salut de molta gent. D'entre els símptomes es destacaven l'ansietat i l'insomni. Com a conseqüència d'aquest malestar, en les xarxes socials han aparegut, en els últims temps, diverses propostes d'ajut sobre com fer front a aquests trastorns. Una amb el títol de *Decàleg: com cuidar-nos en temps de revolta*. Una altra deia: *Com combatre l'ansietat en el clima del procés*. Ja sabem que no tot el que apareix a les xarxes és producte d'una necessitat real, però en aquest cas sembla que el deteriorament de la salut és cert, atès que no tan sols la premsa convencional se n'ha fet ressò, sinó que també el Departament de Salut s'ha interessat per la qüestió i ha difós un vídeo a través de les xarxes socials amb consells per a la gent que es mostra angoixada per la tensió i la incertesa política a Catalunya, com ara evitar la sobreinformació, cuidar-se més o tenir sentit de l'humor. Consells, alguns d'ells, que són tan ben intencionats com obvis, com aquelles campanyes institucionals de l'estiu, en les quals es recomana, davant la canícula, beure més aigua, situar-se a l'ombra o fer servir un ventall. Altres consells, donada la desmesurada repressió policial del dia 1 d'octubre, volen unir revolta i protecció. Així, en un lloc es parla de “com estendre i promoure la resistència civil, pacífica i no violenta” o en un altre sobre què cal fer “per evitar que la força policial acabi desmobilitant-nos”...

Hi ha un altre sector de gent que, sense compartir el sentiment d'independència imminent, no ha volgut deixar d'actuar de forma compromesa davant els requeriments actuals. A vegades, sent presents en els actes reivindicatius promoguts des del sobiranisme perquè hi comparteixen alguns dels motius de les protestes; d'altres, per raons de convicció política, sent cívicament absents de les convocatòries. Aquestes persones també manifesten patir tensió, ansietats i molta soledat.

Com s'ha vist, l'ansietat és ubiqüa i, com a conseqüència del que s'està vivint de forma tan perllongada, la salut de tota la ciutadania se'n ressent. Per això, per poder recuperar el benestar perdut potser convindria recuperar aquell concepte que va sorgir del primer Congrés de Metges i Biòlegs en Llengua

El primer Congrés de Metges i Biòlegs en Llengua Catalana de l'any 1976 va definir la salut com “aquella manera de viure, autònoma, solidària i joiosa”

Catalana, l'any 1976, on es definia la salut com “aquella manera de viure, autònoma, solidària i joiosa”. I com que no podem –ni volem– defugir la realitat creiem que a aquesta forma de viure s'hi hauria d'afegir el compromís en una visió fraterna de la política, que no divideixi i que ens vinculi amb els valors tradicionals de l'esquerra.

Els qui creiem en la via federal per a l'organització política i territorial entre els diversos pobles d'Espanya entenem que saber destriar les il·lusions de la realitat, promoure l'esperit crític, defensar el respecte a les diferències i l'equitat entre totes les persones i practicar el diàleg i el pacte produeix més alegria i benestar que la confrontació.

Les dues bandes del tall de la navalla en que s'ha dividit la societat catalana, els independentistes i els que no ho som, podríem conrear tots plegats aquest tarannà. Segurament així, l'ansietat, la impotència i la por de ben segur minvarien i podríem recuperar “aquella manera de viure”.

BÉ I AVANT

En quedem quatre

Joan Foguet
Periodista

Dilluns de desembre, de desembre congelats. Pendants del cel i de la C-17. Amb el cap posat en una setmana curta, de dos dies on has de fer de tot i força. Però és també un dia de bones notícies. A Madrid, *villa y corte*, metròpoli hispànica, ens diuen que si paguen una alta fiança i després d'un mes de presó els consellers Bassa, Borràs, Mundó, Rull, Turull i Romeva podran tornar a casa. Emoció esclatant per totes les persones de bé, només cal pensar en les famílies. La llibertat és poder avorrit-te, passar la mà pels cabells dels teus fills, la mirada còmplice amb la teva parella, fer un tallat només per passar el temps, badar, fer el ronso un diumenge.

Però no hi som tots. Resulta que hi ha quatre persones que encara són a la presó. Estremera o Soto del Real. Tenen nom d'indrets pels que aventurajava el Quixot. No són mites ni llegendes sinó que són l'etern mirall on la democràcia espanyola s'haurà de mirar. No només avui, ni quan es demani el vot el proper 21-D. La democràcia espanyola ha quedat tocada. Ho lamento. Com lamento que Itàlia sigui un teatre de titelles o que el Regne Unit no sàpiga què fer amb el Brexit o que la gran Merkel ara tingui problemes de company de viatge. La relació entre la UE i els Jordis és total. El futur polític europeu és la cara d'Oriol Junqueras i d'en Quim Forn.

Estem cansats, saturats, de parlar del tema. Primer vàrem estar amb el procés amunt i avall, després amb el 155 i la nostra moral d'esclau. Però el que més m'al·lucina de tot és com normalitzem el silenci. Com deixem passar les coses. La Generalitat intervinguda. Miri, és que la Generalitat és una cosa de tots. L'escola en català està en joc, vivim l'any 2017. El govern espanyol demana crèdits per pagar les pensions, ara. I més exemples. Vull dir que no és qüestió d'ideologia. És qüestió de política en el sentit més bàsic i dramàtic del terme. És cansat dir als altres que no es cansin, però és inevitable.

Encara en quedem quatre a la presó. Prendrem espelmes, anirem a Brussel·les amb llaços grocs i ara ens barallarem pels vots. Cal fer-ho i és de justícia. Però la cosa va més enllà. El passat 1-O el Govern, amb uns noms i uns cognoms, va complir la seva paraula i va permetre votar a la ciutadania. Ara no podem tornar 20 anys enrere quan el que volem és el futur. Un horitzó on puguem ser responsables dels nostres errors, tot això volem.

Vols que els teus actes s'omplin de gom a gom?

Entra a agenda.el9nou.cat i dona't d'alta com a promotor.

Per a més informació al 93 889 49 49 o agenda@el9nou.com

L'AGENDA